

1

Замок у горах

Пирхаючи двигуном, жовтобоке таксі повзло серпантинном. Щоб не сумувати, Валерія уявляла, що катається залізницею Леголенду, яку злий чаклун зробив дуже повільною. Напередодні дівчинка побачила рекламний щит, на якому життєрадісні розпашілі дітлахи мчали по карколомно закрученій колії. І їй теж хотілося таких розваг.

На кожному крутому повороті Валерію нахилило то до мами, то до плюшевого песика на прізвисько Ав-ав, який сидів поруч. Навіть автокрісло не допомагало втриматися.

Нарешті дорога вирівнялася і Валерія побачила довгу, обсажену дубами під'їзну алею. Обабіч крокуси пишним фіолетовим килимом застинали все довкола. За хвилину таксі фуркнуло й спинилося.

Валерія ступила на мощену бруківкою дорогу. «Вау!» — вигукнула захоплено. Перед нею постав справжнісінький замок. Сірі вежі здіймалися в небо, немов хотіли простромити пухкі, схожі на маршмелоу, хмарки. Стіни, складені з грубого каміння, посіріли від

часу й густо поросли плющем. На їхньому фоні виділялася Біла вежа, над якою майорів прапор із чорною, червоною і золотою смужками. На горизонті блищали на сонці вкриті снігом, немов глазур'ю, альпійські вершини.

До воріт вів підвісний міст, перекинаний через провалля. Звідти чулося бурління гірської річки. Валерія захотіла її роздивитися. Вона повільно пішла до краю, але мама схопила її за руку.

— Обережно, любя. Ходімо, — правицею мама взялася за ручку валізи.

Разом вони попрямували до мосту. Валерія притискала до себе песика й зачудовано крутила головою на всі боки. Валіза тарабанила коліщатками об дошки, ніби потяг.

Дівчинка згадала, як понад місяць тому вони з мамою дісталися залізницею до Вроцлава, де оселилися в гуртожитку для біженців.

Валерії там подобалося. Разом з іншими дітьми вона цілими днями гралася і вигадувала якісь нові цікаві забавки.

Мешканці гуртожитку зустрічалися за обідом на загальній кухні. А ввечері разом пили чай. Якось одна жінка дізналася, що мама Валерії говорить німецькою.

— Один мій знайомий, — сказала вона, відсморбнувши з великого кухля, — володіє готелем у Німеччині. Зараз шукає адміністратора. У вас буде робота й житло, а донька зможе вивчити поширену у світі мову.

— Це цікаво, — відповіла мама.

— Але я не хочу їхати! — Валерія, яка саме підійшла, щоб узяти печивко, почула уривок розмови. — Мені тут подобається.

— Доню... — мама подивилася серйозно, але дівчинка вела своєї:

— І я терпіти не можу німецької мови, ти ж знаєш.

Але мама все обдумала й таки вирішила скористатися цією пропозицією. Наступного дня вони зібрали валізи. Валерія не хотіла прощатися з дітьми, особливо з Софією, з якою дуже здружилася. Дівчатка, щойно прокидалися, бігли одна до одної й не розлучалися аж до вечора.

Проводжали їх усі сусіди по гуртожитку. Знайома волонтерка пообіцяла підвезти до вокзалу своїм авто. Поки валізи складали в багажник, Валерія стояла осторонь і сумно дивилася на друзів. Думала, що зараз вони помагають їй і побіжать гратися в хованки чи в піратський острів, а вона знову поїде, як тієї ночі, коли росіяни напали на Україну і вони з мамою мусили тікати з міста.

Від того зробилося сумно, на очі навернулися сльози. До неї підбігла Софія.

— Ось, візьми Ав-ава, — простягнула маленького білого песика.

Валерія знала, що подруга його дуже любить і постійно носить із собою, тому похитала головою.

— Бери, будь ласка. Хочу, щоб ти мала щось на згадку про нашу дружбу.

І тут уже Валерія розплакалася на весь голос. Мама обійняла її за плечі й провела до авто.

На вокзалі вони сіли в потяг, яким перетнули кордон з Німеччиною й попрямували на південний захід.

Їхній вагон виявився дуже чистим і зручним, зовсім не схожим на задушливий, набитий людьми вагон евакуаційного потяга, яким вони їхали з України.

Проїжджали повз охайні будиночки фермерів, укриті першою весняною зеленню луки, повз міста, заводи й стрункі вітряки. Валерія притискала песика й думала, що це схоже на казкову країну Оз. Ану ж ця подорож теж стане пригодою, як в Еллі. Але, мимовільно слухаючи розмови німецькою між сусідами в купе, вона знову починала сумувати.

Нарешті вони опинилися на вокзалі невеличкого прикордонного містечка. Звідти їх і забрало таксі.

Й ось тепер вони з мамою прямували до старовинного замку. Кована вивіска над входом повідомляла, що це готель *Schloss** («Шльос»).

Валерія не втрималася, підбігла до поруччя моста й зазирнула в ущелину. На його дні, немов зуби дракона, стирчали гострі скелі. Між ними смарагдовою стрічкою вилася і пінилася стрімка річка.

* *Schloss* — замок. (Тут і далі переклад слів і фраз з німецької мови.)

Біля воріт з двох боків розташовувалися Горгульї. Валерія бачила такі барельєфи на костелах у Польщі, але ці були якісь особливо страшні. На мить їй здалося, що ліва Горгулья скосила на неї лупаті очі. Дівчинка поспішила за мамою.

Назустріч їм вийшов усміхнений високий чоловік. Вранішнє повітря пробирало холодом до кісток, і Валерія пересмикнулася, побачивши, що він вдягнений у шорти й футболку.

— Це власник готелю, — прошепотіла мама.

Здивована Валерія поглянула на незнайомця і помітила отвір у мочці його вуха, завбільшки з монетку в один цент, який обрамляло срібне кільце. Далі її погляд ковзнув на татуювання — птах, схожий на крука, — що прикрашало праву руку.

Чоловік привітався і сказав, що його звать Вальдемар фон Едель, але можна називати просто Вальдемар. Мама відповіла й легенько торкнулася плеча Валерії, щоб дівчинка теж бодай щось сказала. Але та завмерла.

— Привітайся, так неввічливо, — на маминому обличчі з'явилася сором'язлива усмішка.

Валерія мовчала. Вона знала, що можна сказати хоча б *Hallo*^{*}, але слово чомусь застрягло в неї всередині. Опустила очі й почервоніла.

Вальдемар примирливо сказав: «*Alles gut*»,^{*} — і підхопив їхню валізу.

Поки йшли замковим подвір'ям до широкого ганку, він щось розповідав, вимахуючи довгими худими руками.

Раптом над ними, з різким гаркавим «кгар!», пролетів крук. Він усівся на дашку над входом і витріщився на гостей. Поривчастий вітер підняв пил і закрутив двором кілька торішніх листочків, від чого стало моторшно й незатишно.

Вальдемар щось сказав, але єдине, що дівчинка розібрала, — це шкрябучо-лячне: «Гренобль».

Зайшли всередину будівлі. Просторий хол був схожий на тисячі таких самих готельних холів, розкиданих світом. Хіба що масивна антикварна люстра, яка звисала з високої, оздобленої дерев'яними панелями стелі, та статуї, розставлені по периметру, робили його унікальним. Проте Валерія за свої дев'ять років бачила небагато готелів. Вона зупинилася у самому центрі вигадливо викладеної на підлозі плитки. Зацікавлено озирала цяцьковану оздобу стін, оксамитові дивани й старовинні столики на кручених ніжках.

У повітрі панувала суміш ароматів: засобу для натирання деревини, тонких парфумів, лимонів і випічки. Кирпатий носик дівчинки виокремив у цьому букеті

* Привіт.

* Усе гаразд.